Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 60 821 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: **X - X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS**
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoekers ter kennis gebracht op 2 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Een consultatie van de Europese Vision-databank toonde aan dat aan verzoekers op 12 augustus 2010 een visum type C werd afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten. Rekening houdend met het resultaat

van de Europese Vision-databank verzochten de Belgische autoriteiten aan de Italiaanse autoriteiten om verzoekers over te nemen voor de behandeling van hun asielaanvraag en dit conform artikel 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003.

Op 21 september 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De terugname van verzoekers door Italië werd aanvaard via een “tacit agreement” van 22 november 2010.

Op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van elk van verzoekers. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun beroep werd verworpen bij arrest nr. 56 089 van 16 februari 2011.

Op 13 december 2010 werd nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ingediend door verzoekers.

Op 19 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 december 2010 ongegrond werd verklaard. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Redenen :
Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.
Allereerst dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid tot reizen, de behandelingsmogelijkheden, en de toegankelijkheid dienen bekeken te worden ten opzichte van Italië (in plaats van Armenië, het herkomstland van betrokkene), daar Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in het kader van de Dublin-akkoorden.
De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene, G. V., behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van overdracht, nl. Italië.
Dat de arts-attaché concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysische integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van overname, nl. Italië, voorhanden is.
Stelt zich dus enkel nog de vraag naar de toegankelijkheid van de behandeling in Italië, het land van overname. Asielzoekers hebben er het recht om zich in te schrijven in het "Italian National Health System" en verkrijgen gezondheidszorg aan dezelfde voorwaarden en op gelijke grond als de Italiaanse onderdanen. Zodoende kunnen ze er beroep doen op kostenloze medische verzorging en ook gratis medicatie krijgen.
Daarenboven kreeg Italië, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Italië.
Derhalve
1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, nl. Italië.
Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).
Derhalve is de aanvraag ongegrond.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 22.11.2010."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing gemotiveerd dient te worden en dat de motivering bovendien ook afdoende dient te zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing wel gemotiveerd is maar dat de motivering niet afdoende is. Verder stellen zij dat het taak is van de overheid om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dienaangaande zijn verzoekers van oordeel dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden van hun zaak. Zo stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekers naar Italië moeten reizen, terwijl zij aanhalen dat ze geenszins mogen reizen. Verder benadrukken verzoekers dat ze nooit in Italië zijn geweest en zijn zij van oordeel dat hen hier de medische zorgen dienen te worden toegediend en niet in Italië noch in Armenië. Zij poneren verder ook dat zij nood hebben aan hun familie die in België verblijft. Tot slot stellen verzoekers dat geen feiten als bewezen of niet bewezen mogen worden beschouwd zonder hen persoonlijk en direct inlichtingen te vragen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name dat de aandoening van verzoeker behandelbaar is in Italië, dat medicatie en opvolging beschikbaar zijn in het land van overdracht, met name Italië en dat de behandeling ook toegankelijk is voor asielzoekers, met name dat ze beroep kunnen doen op kostenloze medische verzorging en gratis medicatie kunnen krijgen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekers zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers stellen dat ze niet kunnen reizen en dat de medische behandeling bijgevolg in België dient te geschieden.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit het verslag van de geneesheer-attaché blijkt dat *"de betrokkene kan reizen: dr. M. attesteerde in september 2010 dat betrokkene kon reizen naar het herkomstland maar dat het een risicovolle repatriëring betrof; dit betreft evenwel geen medische contra-indicatie om te reizen. Uit de beschikbare medische gegevens blijkt alleszins niet dat er bij betrokkene sprake was (is) van een (actuele) instabiele medische toestand of een (actuele) strikte medische contra-indicatie om te reizen. Er blijkt venmin dat hospitalisatie noodzakelijk bleek, noch dat de betrokkene dan ook gehospitaliseerd werd (is). Ook nadien werden geen aanvullende medische gegevens ter beschikking gesteld waaruit dit zou blijken."* Er werd dus wel degelijk onderzocht of verzoeker kon reizen. Het enkele feit dat verzoekers het niet eens zijn met deze beoordeling, welke nochtans wordt gestaafd door medische stukken, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekers stellen dat zij de medische zorgen hier dienen te ondergaan en niet in Italië en Armenië, beperken zij zich tot een gratuite bewering. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ten aanzien van verzoekers een weigering tot verblijf werd genomen waarbij werd vastgesteld dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvragen, zodat het ook logisch is dat wordt nagegaan of verzoekers medische toestand in dat land kan worden opgevolgd en behandeld en niet in Armenië aangezien er geen sprake is van terugleiding naar Armenië. Verzoekers' argument dat zij een visum hebben aangevraagd voor Italië maar nog nooit in Italië zijn geweest, is niet relevant. Bovendien werd dit argument reeds beantwoord in de beroepsprocedure welke verzoekers hebben ingeleid tegen de beslissingen tot weigering van verblijf (*cf.* arrest nr. 56 089 van 16 februari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De motieven in de bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat de ziekte van verzoeker in Italië behandelbaar is en dat hij toegang heeft tot de nodige medische zorgen, worden op geen enkele wijze betwist door verzoekers. Voorts brengen verzoekers geen enkel stuk bij waaruit zou blijken dat de medische toestand van verzoeker dermate is geëvolueerd dat zij enkel medische zorgen in België kunnen ondergaan. Ook wat betreft hun bewering dat zij nood hebben aan familie die hier in België verblijft, beperken verzoekers zich tot een niet gestaafde bewering. In het verslag van de geneesheer-attaché wordt duidelijk gesteld "de ondersteunende aanwezigheid van familieleden (zijn gezin) is gezien de aard van de problematiek aan te bevelen". *In casu* treft de bestreden beslissing zowel verzoeker als zijn echtgenote en zijn ook de beslissingen tot weigering van verblijf ten aanzien van beide echtgenoten genomen, zodat tegemoet gekomen wordt aan het advies van de geneesheer-attaché. Van ondersteuning door andere in België aanwezige familieleden is geen sprake in het voormelde verslag van de geneesheer-attaché, zodat verzoekers met hun betoog niet aantonen dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

Verzoekers maken geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk, noch tonen zij aan dat de verwerende partij zich gebaseerd zou hebben op een onvolledige of verkeerde feitenvinding, zodat ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (*cf.* RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; *cf.* ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). *In casu* vragen verzoekers dat hen een voordeel wordt toegekend, met name de regularisatie van hun verblijfssituatie. Te dezen kunnen verzoekers niet op een dienstige wijze de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier

De griffier,	De voorzitter,
M. DENYS	J. CAMU